

بوم خبر

هنر مینیاتور ثبت جهانی شد

پرونده ثبت جهانی مینیاتور با همکاری کشورهای ترکیه، جمهوری آذربایجان و ازبکستان در فهرست میراث جهانی قرار گرفت. به گزارش خبرنگار مهر، پرونده چند ملیتی هنر نگارگری (مینیاتور) در پانزدهمین اجلاس کمیته بین‌الدول میراث فرهنگی ناملموس یونسکو با کسب رأی مثبت داوران این کمیته در فهرست میراث جهانی ناملموس بشری قرار گرفت و ثبت جهانی شد. محمدحسن طالبیان، معاون میراث فرهنگی کشور در حاشیه برگزاری این اجلاس مجازی گفت: ثبت یک هنر خاص برای یک کشور جایگاه نیاکان مردمان آن کشور را برجسته کرده و نوعی واکنش عاطفی را نسبت به میراث فرهنگی و هنری ایجاد خواهد کرد. ثبت هنر نگارگری (مینیاتور) می‌تواند ضمن ارتقای جایگاه منطقه در زمین تنوع فرهنگی جهان، قدرت تخیل و تأسیس یک هنر منحصر به فرد را در آگاهی عمومی جامعه تقویت کند و به عنوان محرک نیرومند در زمین مطالعات هنری در زمینه و بافت فرهنگ جهانی، ایفای نقش کند. پیش از این طالبیان از ثبت میراث ناملموس مینیاتور در قالب پرونده‌های چند ملیتی در یونسکو خبر داده و گفته بود: پرونده ثبت جهانی مینیاتور توسط ایران، ترکیه، ازبکستان، آذربایجان و ازبکستان تهیه شده است و با وجود آنکه چند کشور دیگر نیز خواستار اضافه شدن به این پرونده هستند این پرونده را ثبت و در آینده این کشورها را به پرونده اضافه خواهیم کرد.

کشورهای دیگری چون هندوستان، افغانستان و تاجیکستان نیز خواستار اضافه شدن به پرونده ثبت جهانی مینیاتور هستند. پانزدهمین اجلاس مجازی کمیته بین‌الدول میراث فرهنگی ناملموس روز دوشنبه ۲۴ آذر ۹۹ به میزبانی جامائیکا آغاز به کار کرد و به مدت ۶ روز تا ۲۹ آذر ۹۹ (۱۴ دسامبر ۲۰۲۰) به صورت آنلاین برگزار شد.

زکورد قیمت عکس در جهان شکست

عکسی از آنسل آدامز (Ansel Adams) در حراج ساتنیز نیویورک به کوروی جدید دست یافت. به گزارش هنر آنلاین یک چاپ با مقیاس بزرگ از پارک ملی گراند تیتون، ایالت وایومینگ، گرند تیتون ورودخانه استیک (۱۹۴۲) به قیمت ۹۸۸,۰۰۰ دلار فروخته شد و رکورد گرانترین عکس را در سال ۲۰۱۰ که ۷۲۲,۵۰۰ دلار بود، شکست. در این حراج ۱۲۳ اثر چکش خورد که ۶,۴ میلیون دلار با نرخ فروش ۹۴ درصدی را بدست آوردند. تقریباً نیمی از آثار ارائه شده به قیمتی بالاتر از برآوردهای خود فروخته شدند. امیلی بایرمن (Emily Bierman) مدیر دپارتمان عکس ساتنیز نیویورک گفت: «نتایج چشمگیر فروش نه تنها آنسل آدامز را به عنوان یکی از مهم‌ترین هنرمندان قرن ۲۰ تأیید کرد، بلکه موضوعات عکاسی او به همان شکلی که بیش از نیم قرن پیش خلق کرده، هنوز حائز اهمیت است. مجموعه گردآوری شده توسط دیوید اچ آرنگتون از نظر مقیاس، دامنه و شرایطی سابقه بود و اکنون با افتخار جای خود را در میان مهم‌ترین مجموعه عکس‌هایی که تاکنون به حراج درآمده‌اند، می‌گیرد. بررسی این مجموعه یک امتیاز فوق‌العاده برای کل تیم ما بوده و شخصاً برای من فرصتی بزرگ در زندگی حرفه‌ایم است.» بر طبق آمار Artsy، در بین ۳۰ عکاس آثار آدامز از سال ۲۰۱۸ بیشترین تقاضا را در این پلتفرم دارد. آنسل آدامز در سال ۱۹۰۲ در امریکای شمالی به دنیا آمد. موضوع عکس‌های او بیشتر طبیعت و چشم‌اندازهای غرب امریکای غربی است. آنسل از سخت‌گویان برجسته عکاسی صریح بود و از اعضای تشکیل دهنده گروه P27 بود. او در عکس‌ها، نوشته‌ها و آموزش‌های خود نشان می‌دهد که عکاسی باید به واقعیت احترام بگذارد و عاری از دروغ و دست‌کاری باشد.

دوسالانه مجسمه‌سازی در واقع با محوری در حال پیشروی است که به نظر می‌رسد بر گرفته از نگاه توریستی و عاریتی باشد که به هنر معاصر ببخشد و بیش از این که مبنایی واقعی داشته باشد، مبنایی دستوری پیدا کرده است

کهنه و کار کرده که در نمایش دوسالانه حاضر است در ادامه ایده‌های رخ داده که در نمایشگاه نهم جشنواره تجسمی فجر هم وجود داشت. به نظر می‌رسد نگاهی برای برخی افراد در معاونت هنری وزارت ارشاد و مسئولان برگزار جشنواره‌ها ایجاد شده است که به شکل نامحسوس و مدیریت نشده‌ای آثار این جشنواره‌ها را به سوی مشخصی سوق می‌دهند. اگر چه این نگاه در کنه خود ایرادی ندارد اما به نوعی سلیقه‌سازی دستوری تبدیل شده که امکان انتخاب و نمایش آثار بسیاری را سلب کرده است. دوسالانه مجسمه‌سازی در واقع با محوری در حال پیشروی است که به نظر می‌رسد بر گرفته از نگاهی توریستی و عاریتی باشد که تلاش می‌کند وجهی معاصر به هنر معاصر ببخشد و بیش از این که مبنایی واقعی داشته باشد، مبنایی دستوری پیدا کرده است. گفتنی است هشتمین دوسالانه مجسمه‌سازی تهران تا ۲۱ بهمن در تالار وحدت و پهنه رودکی برپاست.

باید اجازه دهند افکار عمومی و جامعه این قضاوت را انجام دهد. این پیشنهاد با نگاهی به بی‌ینال‌ها و جایزه‌های بزرگ جهانی صورت گرفت و الگویی را دنبال می‌کرد که در غرب مورد وثوق اهالی هنر است. تغییر دوم رویکرد بینارشته‌ای دوسالانه بود که از دوره قبل تر پدید آمد. یعنی در این نمایشگاه صرفاً با مجسمه‌هایی با نگاه کلاسیک مواجه نیستیم زیرا مسئولان معتقدند امروزه مرزها پر داشته شده و مدیوم‌ها دیگر قضاوت نمی‌شوند. از همین نقطه می‌توان به ایراد بزرگ این دوره نیز پی برد. در این نمایش آثار هنرمندانی را می‌بینیم که در گالری‌های تهران در طی سال‌های قبل به نمایش درآمده است مانند چیدمانی از آثار نسترن صفایی که تحت عنوان «وایت‌های کف خیابان» در گالری پروژه‌های آران به نمایش درآمده بود و در همین روزنامه نقدی بر آن نمایشگاه نوشته شده بود. از سویی کارهایی که به ظاهر آثار جدیدی به نظر می‌رسند تکرار ایده‌های هنرمندان مشخصی هستند که پیش از این در جشنواره‌های مختلف هنری ایران دیده شده بود. دوسالانه مجسمه‌سازی تهران در ادامه آن تفکری پدید آمده است که از دوره نهم و دهم در جشنواره تجسمی فجر با حضور افرادی چون مجید آقایی، جمشید حقیقت‌شناس و غیره ورود پیدا کرد. افرادی که معتقد بودند هنرهای تجسمی این روزها مرزهای کلاسیک خود را دور زده و به ساحت جدیدی ورود پیدا کرده است؛ ساحتی که در آن مرز هنر نامشخص است. مثلاً ایده چیدمانی از دستکش‌های

داشت از عدم برگزاری چنین رویدادی جلوگیری کرد. دو تغییر در فراخوان این دوره دوسالانه مشهود بود. به واسطه این فراخوان جدید نخستین مسئله آن بود که وجه رقابتی دوسالانه از میان برداشته شد. در حقیقت تلاش برگزارکنندگان آن بود که این رخداد به سمت نمایشگاه گردانی و کپی‌توری حرکت کند تا فرایند تولید و خلق ایده تاجرایی اثر به نمایش گذاشته شود. در حقیقت باور برگزارکنندگان در این دوره این بود که معمولاً افرادی که در دوسالانه شرکت می‌کنند هم در میان جوانان و هم در میان اساتید، جزو بهترین‌ها هستند و بنابراین داوری و قضاوت را نباید گروه کوچکی در دوسالانه انجام دهد، بلکه

آثار کرده‌اند اما به واقع همچنان مجسمه در بسیاری از رویدادهای مهم جهان و حتی در دوسالانه‌های مجسمه‌سازی که در غرب و در خارج از مرزهای این کشور برگزار می‌شود به معنای کلاسیک آن مورد توجه قرار می‌گیرد. اما دوسالانه هشتم که این روزها در پهنه تالار رودکی در حال برگزاری است به نظر وضعیت ویژه‌ای دارد و دست‌اندرکاران در آن تلاش کرده‌اند تا ظاهری این آثار بیشتر به یک دوسالانه با محوریت هنر جدید شبیه است تا دوسالانه مجسمه‌سازی. شاید در غیاب و نبود دوسالانه‌ای با محوریت هنر جدید برگزارکنندگان با احتساب اینکه حضور عنصر حجم در یک اثر می‌تواند آن را به مجسمه تبدیل کند اقدام به انتخاب این

این که آیا اثر هنری که امروز چه با وجه شخصی و چه با انتخاب مفاهیم اجتماعی برای خلق اثر شکل می‌گیرد، نشان دهنده وضعیت‌های مختلف ما نیست و مادر کل کدام وضعیت را در قالب اثر هنری به نمایش در می‌آوریم؟ آن روزها این مسئله مطرح بود که چرا گرایش بیشتر آثار این نمایشگاه به سمت ارائه چیدمان‌هایی در قالب حجم به جای مجسمه است؟ شکل ظاهری این آثار بیشتر به یک دوسالانه با محوریت هنر جدید شبیه است تا دوسالانه مجسمه‌سازی. شاید در غیاب و نبود دوسالانه‌ای با محوریت هنر جدید برگزارکنندگان با احتساب اینکه حضور عنصر حجم در یک اثر می‌تواند آن را به مجسمه تبدیل کند اقدام به انتخاب این

علیرضا بخش‌ی استوار
دو سال قبل «هفتمین دوسالانه مجسمه‌سازی تهران» پس از شش سال وقفه در موزه هنرهای معاصر برگزار شد. رویدادی که به نحوه هیئت انتخاب، داوری و هم‌چنین تیم برگزارکننده آن نقدهای بسیاری وارد بود. دوسالانه‌ای که در آن تم مشخص «وضعیت» تعیین‌کننده چگونگی ایده اصلی آثار و شکل نهایی آن‌ها در نمایش بود که بیشتر به نمایشی در قالب چیدمان شبیه بود تا دوسالانه مجسمه‌سازی. سوال‌های مهمی که پیرامون آن نمایش وجود داشت، سوالاتی بود مانند

استپانیان با «ریشه‌هایی از آسمان» در گالری اعتماد

باز کند. اگر چه جنس عکاسی استپانیان کمتر به دور بین وابسته است اما باید دید جنس نقاشی او وقتی به منصفه ظهور می‌رسد چگونه است. همچنان که جاوید رضایی منتقد هنری درباره او می‌گوید: «استپانیان آن قدر کار کرده و نمایشگاه داشته است که نام او ثبت شده، چه بخواهیم و چه نخواهیم و چه نگاه عکاسانی از جنس او که کمتر از آکادمی‌های الکن عکاسی فارغ‌التحصیل شده‌اند، خیلی بیشتر دیده شده‌اند. در دنیا مطرح گردیده‌اند. استپانیان فارغ‌التحصیل گرافیک است. با تصویر و دنیای دیجیتال عکاسانه خیلی راحت‌تر برخورد می‌کند و حقیقت انقلاب کدک برایش حال و هوایی هنری داشته و توان ترجمه احساسات خود را روی کاغذ آرت پرینت به خوبی دارد است.»

پژمان نظرزاده نیز درباره آثار این نمایشگاه می‌گوید: «استپانیان با افزودن عناصری تاریخی مانند چشم‌های یک نقاشی قدیمی به تصویر یک زن و یار پسه‌های نورانی به قابی که شباهت به عکس‌های دسته جمعی دوران قاجار پیدا کرده است گذشته را به زمان حال متصل می‌کند؛ اتفاقی که در آثار استپانیان طی سال‌های طولانی فعالیتش فراوان دیده می‌شود. با این همه او در این تفسیر مجدد تاریخ، نشانه‌هایی از امید رانیز باقی می‌گذارد.» البته این کارشناس هنری همچنان معتقد است: «استپانیان جهان را به درنگ کردن و تماشای همه چیزهایی فرامی‌خواند که در همه‌جا جهانی شدن به فراموشی سپرده شده‌اند.»

برای نخستین بار نقاشی‌هایی از آرمات استپانیان در کنار عکس‌هایش از پنجم دی‌ماه در گالری اعتماد به نمایش در می‌آیند. استپانیان اگر چه عکاس بنامی است اما حالا در گذر این سال‌ها باال‌آخره تصمیم به نمایش دادن نقاشی‌هایش گرفته است. عنوان این نمایشگاه، «ریشه‌هایی از آسمان» است و آن طور که خودش به ما گفت مجموعه‌ای از ۱۲ عکس و ۹ نقاشی وی را شامل می‌شود. او که چند هفته پیش «مهمان هفته» همین صفحه از روزنامه توسعه ایرانی بود حالا در آستانه ۶۵ سالگی تصمیم دارد دنیای نقاشی را بر رنگ‌تر از گذشته دنبال کند چه آنکه بیشتر هادر مصاحبه‌های برایش گفته بود: «مدت‌ها است که علاوه بر عکاسی، نقاشی هم می‌کنم اما گاه‌ب‌گاه خودم می‌گویم که آخرش این‌ها را کجا باید به نمایش بگذارم.» انطور که پیداست زمستان ۹۹ و گالری اعتماد همان زمان و مکانی است که به نقاشی‌های آرمات سلام می‌کنند.

از استپانیان آخرین عکس‌هایی که دیدیم همین آبان گذشته و در کتاب «صدسال عکاسی مناظر شهری» تألیف مهدی وثوق‌نیا بود و نمایشگاه «ریشه‌هایی از آسمان» می‌تواند در گرابر پنجره جدیدی و به چشم‌مان مخاطب از در پیچه افکار و احساسات هنرمند

CHETANAD GALLERY
Arman Stepanian
ریشه‌هایی از آسمان
Roots from the sky
December 25 - January 5, 2021
17:00 - 19:00
19:00 - 21:00
17:00 - 19:00
19:00 - 21:00
17:00 - 19:00
19:00 - 21:00

مخاطبان هنر در داخل کشور تا مدت‌های مدیدی باشد. علاقه‌مندان برای بازدید از این نمایشگاه می‌توانند از پنجم تا شانزدهم دی‌ماه (۲۵ دسامبر تا ۵ ژانویه) غیر از دوشنبه‌ها به گالری اعتماد مراجعه کنند.

در هنرستان رادون شان دانستند و رشته ریاضی فیزیک را برایش برگزیدند تا مهندسی چیزی شود. اما برای مریم ستاری این آخر راه نبود. مدرک کارشناسی مهندسی مدیریت پروژه را که گرفت با فراغ بال به دنیای هنر بازگشت. یادگیری مداوم نقاشی زیر نظر اساتید فن و کسب مدرک عکاسی و فیلمبرداری از دارالفنون او را در راه رسیدن به رویاهای کودکی مصمم تر کرد. آنقدر در سبک‌نالیسم و تکنیک رنگ‌روغن و طراحی با ذغال چیره دست شد که دیگر برای طراحی‌های زنده به همایش‌ها و جشنواره‌های مختلف از جمله گرامیداشت شهدای مدافع حرم، طراحی پرتره‌های شهدای حادثه منا و دیگر هادوتمش می‌کردند. او که جوایز و تقدیرنامه‌های متعددی را در کارنامه‌ها دریا کسب مقام نخست رشته طراحی بانوان برتر ایران در سازمان فنی و حرفه‌ای کشور بر این اصل صحنه گذاشت که در عرصه هنرهای تجسمی، صنعت مد هم تابعی از ذهن هنرمندان است.

مهمان هفته: مریم ستاری

نقاشی برای هنرمندان ثابت قدم معمولاً در کودکی ریشه می‌زند در جوانی گل می‌دهد و در بزرگسالی به بار می‌نشیند. اما گاهی این رشد طبیعی دستخوش تغییر می‌شود همچون آنچه در سرگذشت مهمان این هفته ما رقم خورد. دختر ۱۴ ساله‌ای که عاشق گرافیک بود و از همان سن با طراحی‌هایش در آمدن‌هایی می‌کرد اما آنجا که شاگرد دزد رنگ مدرسه بود خانواده و دبیرانش تحصیل

سیدهد کلار ستاری
نقاشی برای هنرمندان ثابت قدم معمولاً در کودکی ریشه می‌زند در جوانی گل می‌دهد و در بزرگسالی به بار می‌نشیند. اما گاهی این رشد طبیعی دستخوش تغییر می‌شود همچون آنچه در سرگذشت مهمان این هفته ما رقم خورد. دختر ۱۴ ساله‌ای که عاشق گرافیک بود و از همان سن با طراحی‌هایش در آمدن‌هایی می‌کرد اما آنجا که شاگرد دزد رنگ مدرسه بود خانواده و دبیرانش تحصیل